

odszkodowania z tytułu strat, które poniósł rolnik, jeżeli nie był on w stanie w pełni skorzystać z ustanowionego w rozporządzeniu terminu do składania wniosków?

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1973/2004 z 29 października 2004 r. w sprawie ustanowienia szczegółowych zasad zastosowania rozporządzenia Komisji (WE) nr 1782/2003 w sprawie systemów wsparcia przewidzianych w tytułach IV i IVa tego rozporządzenia oraz wykorzystania gruntów zarezerwowanych do produkcji surowców (Dz.U. L 345, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 października 2011 r. w sprawie T-19/06 Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 19 grudnia 2011 r. przez Mindo Srl

(Sprawa C-652/11 P)

(2012/C 49/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mindo Srl (przedstawiciele: C. Osti, A. Prastaro, G. Mastrantonio, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości wyroku z dnia 5 października 2011 r. w sprawie T-19/06 Mindo Srl przeciwko Komisji Europejskiej, i, co za tym idzie
- odesłanie sprawy Sądowi celem ponownego jej rozpatrzenia ze względu na to, że zaskarżony wyrok pozbawił Mindo prawa do pełnej kontroli sądowej w pierwszej instancji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie oparte zostało na dwóch następujących zarzutach naruszenia przepisów postępowania:

Sąd Unii Europejskiej twierdzi, że Mindo nie ma interesu prawnego w kontynuacji niniejszego postępowania ze względu na to, iż nie odniesie żadnej korzyści ani z uchylenia zaskarżonego wyroku ani w związku z powództwem Alliance One International Inc. („Alliance One”) o zwrot części zapłaconej grzywny, ani w związku z powództwami odszkodowawczymi osób trzecich.

Po pierwsze wnosząca odwołanie twierdzi, że należy uchylić powyższe stwierdzenia ze względu na to, iż naruszają one mające zastosowanie przepisy, opierają się na przeinaczonych okolicznościach faktycznych, a w każdym razie rozumowanie, które do nich doprowadziło, jest niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne.

Po drugie wnosząca odwołanie twierdzi, że należy uchylić zaskarżony wyrok ze względu na to, iż pozbawia on Mindo prawa dostępu do sądu (a w konsekwencji prawa do pełnej kontroli sądowej), lub też, w przypadku, gdy należy rozumieć zaskarżony wyrok jako stwierdzający, że Mindo i Alliance One powinny były wnieść razem skargę w pierwszej instancji, ze względu na naruszenie ich prawa do obrony.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 października 2011 r. w sprawie T-39/06, Trancatab przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 grudnia 2011 r. przez Trancatab SpA w likwidacji

(Sprawa C-654/11 P)

(2012/C 49/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Trancatab SpA w likwidacji (przedstawiciele: C. Osti, A. Prastaro i G. Mastrantonio, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku [Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 października 2011 r. w sprawie T-39/06, Trancatab SpA przeciwko Komisji (zwanego dalej „wyrokiem”), w zakresie, w jakim Sąd stwierdza w nim, że należy uznać Standard Commercial Copr.. (a zatem Alliance One) za odpowiedzialną solidarnie za popełnione przez Trancatab naruszenia;
- obniżenie w konsekwencji kwoty grzywny nałożonej na Trancatab, stwierdzenie nieważności części art. 2 lit. c) [decyzji Komisji C(2005) 4012 wersja ostateczna w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 WE (sprawa COMP/C.38.281/B.2 — Surowiec tytoniowy — Włochy (zwanego dalej „wyrokiem”)] i orzeczenie, że grzywna powinna być obliczana mając na uwadze obrót Trancatabu wynoszący 32,338 mln EUR na rok obrotowy zakończony w marcu 2005 r., zgodnie z art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17/62 i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności tej decyzji, w zakresie w jakim stosuje do Trancatabu mnożnik 1,25 do podstawowej kwoty grzywny;
- uchylenie wyroku, w zakresie w jakim Sąd oddała w nim zarzuty Trancatabu, dotyczące: a) nieobniżenia nałożonej grzywny w konsekwencji braku rzeczywistego wpływu

na rynek, b) osłabienia natężenia naruszenia w okresie od 1999 r. do 2002 r., oraz c) okoliczności łagodzącej „uzasadnionych wątpliwości”, zastosowanej natomiast w podobnej hiszpańskiej sprawie a, w konsekwencji, obniżenia grzywny;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, zdaniem wnoszącej odwołanie, wyrok narusza art. 296 TFUE, art. 48 i 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i, w każdym razie, zasady regulujące ciężar dowodu i przysługujące Transcatabowi prawo do obrony. W ramach postępowania w pierwszej instancji przedstawione zostały argumenty i dowody w celu obalenia domniemania rzeczywistego wywierania decydującego wpływu przez SCC na zachowanie Transcatabu. Te argumenty i dowody ze względu na to, że są istotne, a w każdym razie nie nieznaczące w świetle najnowszego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wymagały co najmniej konkretnej oceny, a w przypadku oddalenia, odpowiedniego uzasadnienia. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie dokonał ani konkretnej oceny, ani nie przedstawił odpowiedniego uzasadnienia. W każdym razie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd orzekając wyrokiem o dopuszczalności wykorzystania nowych dowodów w zaskarżonej do Sądu decyzji, naruszył zasady regulujące ciężar dowodu a, w każdym razie, przysługujące Transcatabowi prawo do obrony.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że nie uwzględniając zarzutów dotyczących braku rzeczywistego wpływu na rynek i osłabienia natężenia naruszenia w okresie od 1999 r. do 2002 r., Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne i, w każdym razie, naruszył zasady dotyczące wykładni aktów administracyjnych instytucji europejskich, ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, reguły w zakresie ciężaru dowodu, przysługujące Transcatabowi prawo do obrony i zasadę non ultra petita.

Po trzecie, zdaniem wnoszącego odwołanie, wyrok został wydany z naruszeniem prawa z powodu braków uzasadnienia oraz jego nielogiczności, w zakresie w jakim Sąd oddala podniesiony przez Transcatab zarzut dotyczący naruszenia zasady równego traktowania polegający na niezastosowaniu okoliczności łagodzącej opierającej się na istnieniu uzasadnionej wątpliwości, zastosowanej natomiast w podobnej hiszpańskiej sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2011 r. — Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-656/11)

(2012/C 49/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Murrell, pełnomocnik, i A. Dashwood, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady z dnia 16 grudnia 2011 r. (!) w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia Europejska w ramach Wspólnego Komitetu utworzonego na podstawie Umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w odniesieniu do zastąpienia załącznika II do tej umowy dotyczącego koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) W ramach skargi złożonej na podstawie art. 263 TFUE Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej wnosi o stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 264 TFUE decyzji Rady z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia Europejska w ramach Wspólnego Komitetu utworzonego na podstawie Umowy zawartej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób, w odniesieniu do zastąpienia załącznika II do tej umowy dotyczącego koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego.

2) Artykuł 48 TFUE jest jedyną podstawą materialnoprawną podaną w decyzji.

3) Decyzja dotyczy zmiany załącznika II do Umowy z dnia 21 czerwca 1999 r. między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Konfederacją Szwajcarską, z drugiej strony, w sprawie swobodnego przepływu osób. Załącznik II do umowy dotyczy wyłącznie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego między Unią Europejską a Szwajcarią. Celem zmian załącznika II, które sporna decyzja miałaby wprowadzić, jest odzwierciedlenie modyfikacji w mechanizmie Unii Europejskiej dotyczącym koordynacji zabezpieczenia społecznego. Jednym ze skutków planowanych modyfikacji załącznika II byłoby rozciągnięcie na obywateli Szwajcarii niebędących czynnymi zawodowo ani niebędących członkami rodziny osoby, która jest czynna zawodowo, („osoby nieczynne zawodowo”) praw, które im nie przysługują na podstawie obecnego systemu ustanowionego przez załącznik II.

4) Zdaniem Zjednoczonego Królestwa art. 48 TFUE nie może służyć za jedyną materialnoprawną podstawę środka, który miałby mieć takie konsekwencje. Jest to przepis mający ułatwić swobodny przepływ a) w Unii Europejskiej, a nie między Unią i krajami trzecimi, oraz b) osób, które są czynne zawodowo, lub ich rodzin, a nie osób nieczynnych zawodowo. Właściwą podstawą prawną jest art. 79 ust. 2 lit. b) TFUE. Przepis ten przyznaje kompetencję do przyjmowania środków w dziedzinie „określeni[a] praw obywateli państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim, w tym warunków dotyczących swobody przemieszczania się i pobytu w innych państwach członkowskich”.